

Fatemeh Ekhtesari

VERSOPOLIS

szépírók
társasága

Fatemeh Ekhtesari

© *Fatemeh Ekhtesari*

***Fatemeh
Ekhtesari***

Szépírók Társasága, 2024

1/1

Ő nem nő, hanem laza skarlát kelme
üvöltő csend
hűvös nyugalom, egy „bárcsak”
a tudat zajában

Nem nő, nem is férfi, furcsa szerzet
megkötözött remény
maréknyi nehéz kő mély zsebekben
az égből érkezett egyik éjjel

Nem nő, nem férfi, a neme szél
ige valahol az „állni” és az „elesni” között
megdörzsölt lámpásból kieresztett szellem
a sötét ég fogságában

Túllépett a test határain
leszámolt a „lenni” koncepciójával
levágta a női árnyékot
az énről, aki csak magát látja

Nem idegen, nagyon is földi létező
nem zengő kétség, hanem alapos tudás
vándor lábak előtt rejtve maradó bányá
egy áthaladó út közepén

Ő a szakadék a világ szélén
Vulkán a tengerben
Magányos tömegsír
egy vers – egy sóhaj

Szépen egyesével leveszek
 magamról mindent
 Az ingem alatt csatatér
 fegyver- és lőportár

Meztelen vagyok mint egy kezdet
 meztelen mint egy véres kés
 meztelen mint egy tiltott vers
 mint ez a vers amit most olvasol

Szépen egyesével leveszek
 minden könyvet a polcra
 Az elesett hősök megelevenednek
 mind akarnak tőlem valamit

Sandító Hafez és Eliot
 Szegény Samsa ízelt lábai
 Szex Don Quijotéval és Ali babával
 Süket füleken ejtett erőszak

A bőröm rongyos borító
 Ahogy mások szenvedését figyelem a sorok között
 A világ egy pince
 Az ötös számú vágóhíd
 Bánat a címe mindennek ami papírra kerül
 Az öröm a lábjegyzet
 365 nap kínzás
 365 éjszaka Szodomában

Gyere és önts benzint a számba
 Gyere, égesd fel a könyvtárat
 Robbantsd szét a torkomban a gombócot
 Ūríts rám

Kinyílik az ajtó, a fejemben éjszaka van
 A férfi kimegy hátra
 A nő zaklatott
 fel-alá járkál a házban, vakmerő test

Ideges, hideg ujjait
 bőrkesztyűbe rejti
 Szemében néma zaj
 szégyentelen és tisztességes

A nyugalom otromba alak
 takaros fonatokkal
 Az egyik én üvöltő hegycsúcs
 a másik a barlangjába kucorodik

Az egyik én olyan, mint a csüggedt anyám
 amikor ruhát mos
 Egy másik, mint az apám
 amikor fejébe szökik a vér

Az egyik én mindennap álldogál a tükör előtt
 miután egy másik elverte
 Egy én a monokliját rejtegeti
 Egy másik nevetésben tör ki

Egy én minden hónapban követi
 az apró sejtet a fájdalom felé
 Egy én minden éjjel levágja
 a kis péniszt zavaros álmában

A nő csúszós, mint a szappan
 olyan színtelen, hogy nem is biztos, hogy van
 A férfi, aki kiment a házból
 visszatért a szűk ingében

Végigsimítja a borostáját
 szemében némi megbánással
 A nyitott ajtóban áll
 és az éjszakába bámul... a hosszú éjszakába

10/10

Marx és a vallás elegye vagyok
mint Ali Sariati*
villogó fény
az időzített bombán

bőrönd vagyok egy bőrönd kezében
út az útban
otthagynom az otthagyaát
úton egy másik családhoz

őrült éjszakai tánc vagyok
sírás és fejfájás pirkadatig
odakinn oroszlán vagyok, otthon kisegér
egy név a férjem útlevelében

ziháló lélegzet vagyok
futó a stadionban

veszettül rohanok
nem figyelem a stoptáblát

én vagyok a szerelem a veszekedés utáni csókban
a nászéjszakán felderengő válás
nevetés vagyok a temetésen
zokogás egy varjútetem fölött

* Az 1979-es iráni iszlám forradalom egyik legfőbb szellemi előkészítője.

levegőnek nézés vagyok
babák filmezése
részegen elmormolt ima
a kétségbe vetett bizalom utolsó morzsája

csók vagyok a zsúfolt járdán
versírás az ágyban
én vagyok a boldogtalan Fatemeh Ekhtesari
én vagyok a boldog Fatemeh Ekhtesari

13/13

Valahol messze lámpa pislákol
lélekszakadva a sűrű szmogban
Ezekon a legyes napokon
hiába támasztom fejem az ablaknak

Vérvörös hírek a laptopomon
Vérvörös hírek a tévében
Hova is mehetne máshova mint a hírekbe
ő akit a határ rossz oldalán temettek el

A visszatérésről álmodozó nő
az internetet bújja és Godot-ra vár
Anyanyelve a torkán akad
Beckett karmai között levegő után kapkod

Az ő ajka nem tartja vissza a kiáltásokat a szabadságért
Az enyém kirepedezik a lenyelt szavaktól
A tiéd csupa vér a gumibotozástól
Ki van tömve a testem fájdalommal

Bőrig áztam; hogyan alhatna aki megfulladt
Remegő lábamat az ágyhoz kötöm
Távoli szigetre száműztek
a térképet lenyelték

A lámpa, a reménysugár ezeken az éjszakákon
kihunyni készül
Hova is mehetne máshova mint a hírekbe
ő aki kockák foglya?

15/15

Felébredtem
Eliot mellettem feküdt
Azt mondta görögül: Mit akarsz?
Azt mondtam norvégul: Meg akarok halni

Felébredtem
fehér kendőbe csavarva
Azt kérdeztem: Mikor?
Lorca azt válaszolta: Öt óraker!

Felébredtem
Szerelmeslevelet írtam neki
olyan nyelven amit egyikünk sem beszélt
és Camus-ként írtam alá

Felébredtem
Vörös hajszálak terültek el a párnámon
Az ágyamnak hamuszaga volt
Valaki azt kiáltotta: Sylvia!
Nem ismertem rá a testemre

Felébredtem
Az énem elmenekült
és Majakovszkij voltam
A felhők nem fértek be a melltartómba
Azt kiáltottam: Maria

Felébredtem
egy faházban
Norvégiában
A testem perzsául sajgott
Égett a láztól

16/16

A fej megtöltötte a fegyvert
A torok lenyelte a gombócot
Mondja a költő
mielőtt a saját versében meghal

Csst! Csitít minket a szél
Ne mondj nagyokat! Menekül az álom
Gyúlik a sírás a gáton
A bombák a szakadéokban

Unjuk az akasztófára várakozást
megalvadt a bánat a vérünkben
Nincs más hátra mint aggódni
Nincs másunk csak az erőszak

Földrengés sújtotta nép: te
Aszály sújtotta nép: én
Árvíz sújtotta nép: te
Veszélyeztetett élet: én

Forr a vér a szívemben
Fortyog a düh a fejemben
Feketébe öltöztünk
Mi vagyunk a túlsorduló pohár

A világ becsukja a fülét, míg mi
a történelem kútjába kiáltunk
Szívünkben gyökeret vert a remény
aztán valaki kitepte

Lélekszakadva eltévedtünk
mint egy út a sötétség határán

Elmúlt a mehetnék és a maradhatnék
Bőrönd vagyunk az út közepén

Ne hagyj cserben, testvérem!
Fogd a kezem, vérem...

20/20

Ebben a versben mélyen alszik a nő
Ebben a versben mélyen alszik a férfi
Ebben a versben mélyen alszik a gyerek
Indul a tulajdonságok nélküli vers

Ami kell bele:
terítő és tea
reggeli
fél szemmel számontartott
laktár és egyéb kiadások

A vers lehetetlen történései:
születés, öngyilkosság, szex
szerelem, nemi erőszak, halál
csók, vágy, vád, börtön
vonatút és gyász

Jelentkező gondolatok:
Szar az élet
Egyéb gondolatok: Nem! Semmi!
Érzések: Sajgó nagy lábujj

És aztán? A lezáráshoz:
A gyereknek milyen álmai vannak
A férfinak milyen álmai vannak
A nőnek milyen álmai nincsenek

Megölték a madarat, levágták a fejét, megkopasztották
gondtalanul befeküdt a chili és a fokhagyma közé

Koppant a serpenyőben, mint egy szó
egy állat, értelmezhetetlenül

Nem volt választása, se reménye
nem akart menekülni, és nem tudott mit tenni
Nem mesélt szomorú történeteket a kalitkából
vagy izzott benne a szeretet, mint Attár Szimurgjában*

Nem szimbólum volt a madár, csak ön maga:
madár egy csirkés-sajtós szendvicseben

* Farid du-Din Attar szufi költő 1177-es, *A madarak tanácskozása* című művében a madarak királyválasztásra készülnek, és a királyukhoz, Szimurghoz vezető fáradságos utazásukon végül megtalálják céljukat – önmagukban. Szimurg a legismertebb iszlám mese-lény, mitikus elbeszélésekben központi szerepet játszó csodamadár, a belső fejlődési folyamatban megvalósítandó királyság megtestesítője.

klikk-klikk mondja az öngyújtó
klikk-klikk mondja az öngyújtó
a „holokauszt” görögül annyit tesz, „teljesen elégetett”
szent égőáldozat
klikk-klikk mondja az öngyújtó
valaki a távolba meredve ül
lehet egyhelyben, csendben is utazni
klikk-klikk mondja az öngyújtó
előre-hátra állítgatni az órakettyegést
kimenekülni a szűk testből
egyszerre látni jelent és jövőt
eljátszani fejből a „múlttal”
klikk-klikk mondja az öngyújtó
klikk-klikk mondja az öngyújtó
arra halad egy talicska tele hullákkal
zsíros levegő, idegesítő legyek, égett hús szaga
valaki a távolba meredve ül
valaki kisimít egy levelet és a könyvbe teszi
vajon nem lehetne úgy felébredni mint az
epheszoszi szent hetek*
az mellett, akit az ember szeretne
klikk-klikk mondja az öngyújtó
valaki felébred és kimegy a fürdőbe
klikk-klikk mondja az öngyújtó
valaki nem hall, talán még alszik
több maréknyi hamu a koponyájában

* Utalás a hét alvó legendájára.

klukk-klukk mondja a víz és valaki gégejében az ének
klick-klick mondja az öngyújtó
milyen sebeket varrhatnak most össze a versek?
bepakolt bőröndök az ajtóban, felmerülő menekülés
messzire a „jövőbe”
az emlékekbe miután kisavazták őket egyszer és
még egyszer
egy nevetéssel teli levél sarjadásához
klick-klick mondja az öngyújtó

27/27

KacsARINGÓS és éMELYÍTŐ az út
IRÁNY és BÖRÖND nélkül
lerántotta a Napot a völgybe
elnyelte az összes utast
Gyufát gyűjtök hogy lássuk
a világot felderengeni

Sápadt, sovány árnyak vagyunk
erre a Földre vetve
itt felejtve
elvesztettük emlékeinket
Hiába lélegzünk
halottak vagyunk ezen a Földön

A gonosz házában lakunk
rettegve rágjuk a körmünket
Tekintetünkből eltűnt a remény
kezünkben véres fülek
A generáció, aki a saját útját járja, a saját útját járja
a generáció, aki nem jut sehova

Mint valami vadonatúj csoda
jönnie kell egy modern hősnek
Vagy költőnek aki ablakot vág
nekünk a barlang mélyén.
Földből és sárból új földet kell szülnie
nekünk a földnek

nő: szárnyát verdeső harkály, strucc, tyúk, varjú
ropogós csirkeszárny
férfi: legel, rágcsál, vadászik
oroszlán, kecske, elefánt, kutya, szamár, teve, egér
gyerek: úszik, két lepényhal tele könnyel
nedves pelenka, elázott előke
kalitka szép kilátással
védő rácskerítés, két szoba, fürdő
a nő álma melegebb helyre utazni télen
a férfit korbácsolják cipekedés közben
az oroszlán üvölt: „Mikor lesz kész a vacsora?”
a strucc lopott csókokról álmodik, izgató afférről
a hal a gömbbe dugja a fejét
szédelegve felugrik mocsarat remélve
az elefánt visszavágyik Indiába
a tyúk váláson gondolkodik ahogy kotyog
az egér olvasatlan könyveket rágcsál
a megfelelő szót keresve: „halál” vagy „vág”?
a harkály üres ház ajtaján kopog
csak bámulja az égő lámpát... a lámpát
bámulja a lámpát bámulja a lámpát
a hal a gömbbe... dugja a fejét a gömbbe dugja a fejét
gömbbe... nem tud a folyóágyban lévő üregekről
gömbbe a fejét... felugrik mocsarat remélve
■
véres a hitvesi ágy, a férfi megsebesült
a nőnek erős a menzesze, a gyerekeknek vérzik az orra

1/1

She is not woman. She is limp scarlet
Is screaming silence
Is serene despair, an “oh, I wish!”
In the drone of the conscious self

Is neither woman nor man, is an odd sight
Hope with hands and feet bound
Hard stones in deep pockets
Someone who fell from the sky at night

Is not wo-man. Her gender is wind
A verb between standing and tumbling
A genie released from a well-rubbed lamp
Trapped inside a deep dark well

Has crossed the borders of the body
Ripped apart the concept of becoming
Excised the female shadow
From the back of a selfish I

Is no stranger, is at home on this ground
Not firm doubt, but solid certainty
A mine hiding beneath strolling feet
In the middle of a busy street

Is the leap at the end of the world
A volcano at the bottom of the sea
A mass grave full of loneliness
She is a poem – “oh”

5/5

I slowly remove my clothes
Take them off one by one
Under my shirt there is a battlefield
A depot of ammunition and guns

Naked, like a beginning
Naked, like a bloody knife
Naked, like a forbidden poem
Like the one you're reading now

I slowly remove my books
From the shelves one by one
The dead heroes rise
Stake their claim on me

Hafez and Eliot's sleazy stares
Weary Samsa's scaly hands
Don Quixote and Ali Baba's twisted cocks
A rape of deaf ears

My skin is a frayed cover
Line by line Regarding the Pain of Others
The world is a cellar
Slaughterhouse-Five

Grief is the title of everything written
Happiness is a footnote
365 days of suffering
365 nights of Sodom

Come, pour petrol into my mouth
Come, burn down the library
Detonate the lump in my throat
Empty yourself on me

The door opens. Night floods my head
 The man leaves through the backdoor
 The woman stays beneath my skin
 Paces the house, a bold body

Nervous, cold fingers
 Hidden in gloves of flesh
 A silent din in her eyes
 Shameless and chaste

One I resembles my sad mother
 Doing the laundry
 One I resembles my father
 His bloodshot eyes

One I faces the mirror daily
 Beaten up by another I
 One I hides its bruises
 One I breaks into a smile

One I joins the ovum
 On its monthly path to pain
 One I chops off the limp penis
 Nightly in a dim dream

The woman slips through my hands
 So pale I'm not sure she's there
 The man who left the house
 Slipped back into the collar

He strokes his stubbly chin
 A trace of regret in his eyes
 He lingers in the doorway
 Stares into the night... into the long night

10/10

Is a mix of Marx and religion
Like doctor Shariati
Is a brightly flashing light
On a ticking time bomb

Is a suitcase in the hand of a suitcase
Is a road in the heart of a road
Leaving leaving behind
On the way to another family

Is dizzily dancing through the night
Is tears and a headache till dawn
A lion in public, a mouse at home
A name in a husband's passport

Is breath gasping for air
A runner along the track
Is dazed, has no brakes
Not giving a fuck about stop signs

Is kissing tenderly after a quarrel
Is thinking of divorce at the wedding
Is laughing during funerals
Crying for a dead crow

Is ignoring people
Is filming dolls
Is praying drunk
The last faith in doubt

Is embracing on the crowded pavement
Is writing a new poem in bed
Is Fatemeh discontent
Is Fatemeh content

13/13

Far away, a lamp flickers
A flame suffocates in thick smog
On these most fly-like of days
I hit my head against the pane in vain

Blood-red streaks of news on the laptop
Blood-red streaks of news on the TV
Where else can she go but the news
She who's buried on the wrong side of a border

The woman filled with dreams of return
Stares at the screen and waits for Godot
Her mother tongue swells in her throat
In Beckett's grip, she gasps for air

Her lips don't hold back the cries for freedom
My lips crack with swallowed words
Your lips are covered with blood from the batons
The pain echoes within my body

I'm drenched to the bone; do the drowned sleep
I'm tying my wandering leg to the bed
I've been banished to a far-away island
And someone has swallowed the map

The lamp, the sun's hope at night
Is slowly going out
Where else can she go but the news
She who is trapped in cubes

15/15

I woke up
Eliot lay beside me
He said in Greek: What do you want?
I said in Norwegian: I want to die

I woke up
Shrouded in white linen
I asked: When?
Lorca answered: Five o'clock!

I woke up
Wrote her a love letter
In a language we didn't know
And signed it Camus

I woke up
Red hairs on my pillow
My bed smelled of ash
Someone cried: Sylvia!
I didn't know my body

I woke up
My I had run off
I became Mayakovsky
The clouds wouldn't fit in my bra
I shouted: Maria!

I woke up
In a wooden house
In Norway
My body ached in Persian
Consumed by fever

16/16

My head loaded the gun
My throat swallowed the lump
The poet wrote these words
And died in her own poem

Hush! The wind betrays us
No time for stories! Sleep is a fugitive
Tears gather in the dam
Bombs hide in the throat

We're sick of queuing for the gallows
Clotted grief in our blood
Trouble is all that's left
Rage is all we own

A people struck by earthquake: you
A people struck by drought: me
A people struck by floods: you
A life in danger: mine

Blood boils in our hearts
Fury burns in our heads
We are tattooed in black
We are the crucible that overflows

The world has shut its ears; we shout
From the well that history has dug
In our hearts the roots of hope once grew
Until someone wrenched them out

Breathless we've lost our way
Like a path greeting night
Our will to leave or stay has left us
We're an abandoned suitcase in the road

Don't leave me, blood brother!
Hold my hand, my blood...

20/20

In this poem, the woman sleeps
In this poem, the man sleeps
In this poem, the child sleeps
The poem without character begins

Elements to include:
Mention table cloth and tea
Eating breakfast
Counting money for rent and bills
With one eye

Impossible events in the poem:
Birth, suicide, sex
Death, romance, rape
Kisses, complaints, longing, jail
Train rides and grief

Random thought:
Life sucks!
Other thoughts: No! None!
Sensations: A big toe hurts

And then what? End with:
What the child dreams
What the man dreams
What the woman doesn't dream

21/21

The bird was decapitated, its body plucked
Carefree, it lay down with chilli and garlic

Like a word, it fell into the pot
Like an animal, impossible to interpret

It had no choice, no hope
No will to escape, no power to change

Had neither sad stories from the cage
Nor burning love like Attar's Simurgh

The bird was not symbolic, was only itself:
A bird in a chicken and cheese sandwich

24/24

flick the lighter
flick the lighter
"holocaust" is Greek for "wholly burnt"
a burnt offering
flick the lighter
they sit and stare into the distance
isn't it possible to be still and move
flick the lighter
to wind the clock's tick-tock back and forth
to escape the narrow body
to see present and future at once
to fiddle with 'the past' in the skull
flick the lighter
flick the lighter
a cart filled with corpses goes by
greasy air, mad flies, the smell of charred meat
they stare and stare into the distance
they fold a letter and slip it into a book
isn't it possible to wake like the seven sleepers of
Ephesus
next to the one you want
flick the lighter
someone wakes up, goes to the bathroom
flick the lighter
they don't hear, are they still sleeping
handfuls of ash in the skull
splish the water and the song in someone's mouth
flick the lighter
which wounds can a poem suture now?

packed suitcases by the door, the thought of
running away
to a place further off in 'the future'
to memory rinsed in acid and more acid
to the opening of a letter full of laughter
flick the lighter

27/27

The road twists and turns
Having lost its way and its suitcase
Draws the sun into the valley
Eats its fellow travellers
I strike a match so we all can see
The world in a wan light

We sallow gaunt shadows
On this earth battered
Forgotten in every way
Robbed of all memories
Even if we breathe
On this earth we are dead

We live in the house of evil
Bloodless, biting our nails
Eyes void of hope
Severed ears in our palms
The generation that goes away, goes away
The generation that gets nowhere

We need a modern hero
A brand new miracle
Or a poet who can carve out a window
For us at the back of the cave
The earth must give birth
From blood and dirt a new earth

woman: flapping
woodpecker, ostrich, hen, crow
crispy fried chicken wings
man: grazing, gnawing, hunting
lion, goat, elephant, dog, donkey, camel, mouse
child: swimming
fish drowning in tears
soggy nappy, wet bib
a cage with a beautiful view
barred windows, two bedrooms and a bath
the woman dreams of flying south for the winter
the man is whipped as he hauls the load
the lion roars: "When's dinner ready?"
the ostrich dreams of stolen kisses, a steamy affair
the fish bangs its head against the bowl
leaps dizzily hoping for a swamp
the elephant remembers India
the hen cackles on about divorce
the mouse nibbles unread books
searching for the right word: 'death' or 'desire'?
the woodpecker knocks on the door of an empty house
stares and stares at the bright lamp... the bright lamp
stares at the lamp stares at the lamp
the fish bangs... its head against the bowl head
    against the bowl
against the bowl... doesn't know that springs exist
its head against the bowl... leaps hoping for a swamp
■
the marriage bed is bloody, the man is wounded
the woman has heavy periods, the child has a nosebleed

1/1

Hun er ikke kvinne, hun er slapp skarlagen
er en skrikende stillhet
er en sval saktmodighet, et «å, jeg skulle ønske!»
i det bevisste selvets surr

Hun er ikke kvinne, er ikke mann, er et pussig syn
er et håp bundet på hender og føtter
er harde steiner i dype lommer
en som falt fra himmelen en natt

Hun er ikke hun-han, kjønnet er en vind
er et verb mellom «å stå» og «å velte»
er en ånd sluppet ut av en velgnidd lampe
fanget i berget det blå

Hun har krysset kroppens grenser
revet konseptet «å være» i stykker
har klippet kvinneskyggen
av et «jeg» som kun ser seg selv

Hun er ingen fremmed, hører hjemme på jorda
er ikke gjallende tvil, men gjennomført visshet
er en mine som gjemmer seg for vandrende føtter
midt i en gjennomfartsvei

Hun er spranget der verden ender
Hun er en vulkan i havet
Hun er en ensom massegrav
er et dikt – et «akk!»

Langsomt og stykkevis plukker jeg
 av meg alt jeg har på meg
 Under skjorta mi er det en slagmark
 lager av våpen og krutt

Naken som en begynnelse
 naken som en blodig kniv
 naken som et forbudt dikt
 som diktet du leser nå

Langsomt og stykkevis plukker jeg
 ut alle bøkene fra hyllene
 De døde heltene reiser seg
 krever sitt av meg

De sleske blikkene til Hafez og Eliot
 Slitne Samsas takkete hender
 Sex med Don Quijote og Ali Baba
 Voldtekt av døve ører

Huden min er et fillete omslag
 Linje for linje å betrakte andres lidelse
 Verden er en kjeller
 Slaktehus-5
 Sorg er tittelen på alt som skrives
 Gleden er fotnoter
 365 dagers pinsler
 365 netter i Sodoma

Kom, hell bensin i munnen min
 Kom, brenn biblioteket
 Spreng klumpen i halsen min
 Tøm deg over meg

Døra åpnes, i hodet mitt er det natt
 Mannen går ut bakveien
 Kvinnen blir under huden
 går runder i huset, en freidig kropp

Nervøse, kalde fingre
 gjemt inni hansker av hud
 I øynene en taus støy
 skamløs og sømmelig

Roen en rølpete figur
 med sirlige fletter
 Ett jeg er en brølende fjelltopp
 et annet jeg kryper sammen i hulen

Ett jeg ligner min motløse mor
 når hun vasker tøy
 Ett jeg ligner min far
 når blodet går ham til hodet

Ett jeg står foran speilet hver dag
 jult opp av et annet jeg
 Ett jeg skjuler blåveisen
 Ett jeg sprekker opp i smil

Ett jeg følger det lille egget
 mot smerten hver måned
 Ett jeg kutter av den lille penisen
 i en uklar drøm hver natt

Kvinnen glipper som et såpestykke
 så fargeløs at jeg ikke vet om hun finnes
 Mannen som forlot huset
 er tilbake under den trange skjorta

Han stryker skjeggstubbene sine
 et snev av anger i blikket
 Mannen står i den åpne døra
 og stirrer på natta ... den lange natta

10/10

er en kombo av Marx og religion
er som doktor Shariati
er et blunkende lys
på en tidsinnstilt bombe

er en koffert i hånda til en koffert
er en vei i en vei
er å dra fra «å dra» på alle mulige måter
til en annen familie

er dans i ørska om natta
er gråt og hodeverk til det lysner
er løve ute, er mus hjemme
er et navn i mannens pass

er pust som snapper etter luft
er en løper på stadion
er ør, uten bremseser
enser ikke stoppskilt

er forelskelsen i kyss etter krangler
er tanken på skilsmisse på bryllupsnatta
er latter i begravelser
er gråt over en død kråke

er å overse folk
er å filme dukkene
er bønnevers i fylla
er siste rest av tillit til tvilen

er å kysse på et fullt fortau
er å dikte et nytt dikt i senga
er ulykkelige Fatemeh Ekhtesari
er lykkelige Fatemeh Ekhtesari

13/13

Langt borte blinker en lampe
et andpustent lys i tjukk smog
På disse mest fluete dagene
stanger jeg forgjeves mot ruta

Blodrøde striper av siste nytt på laptopen
Blodrøde striper av siste nytt på tv-en
Kan hun gå noe annet sted enn til nyhetene
hun som er begravd på feil side av grensa

Kvinnen som er full av drømmer om å vende tilbake
glor på Internett og venter på Godot
Morsmålet hennes sveller i halsen
Hun hiver etter pusten i Becketts grep

Leppene hennes holder ikke frihetsropene tilbake
Leppene mine slår sprekker av slukte ord
Leppene dine er dekket av blod fra batongslag
Smerten er stappet inn i kroppen min

Jeg er våt til skinnet; hvordan skal en druknet sove
Jeg binder det rastløse beinet mitt til senga
Jeg er forvist til en fjern øy
kartet er svelget

Lampa som er håpet om sol i disse nettene
er i ferd med å slukne
Kan hun gå noe annet sted enn til nyhetene
hun som er fanget i kuber?

15/15

Jeg våknet
Eliot lå ved siden av meg
Han sa på gresk: Hva vil du?
Jeg sa på norsk: Jeg vil dø

Jeg våknet
svøpt i hvitt klede
Jeg spurte: Når?
Lorca svarte: Klokka fem!

Jeg våknet
Skrev et kjærlighetsbrev til henne
på et språk vi ikke kunne
og undertegnet med Camus

Jeg våknet
Det lå røde hår på puta
Senga mi luktet aske
Noen ropte: Sylvia!
Jeg kjente ikke igjen kroppen min

Jeg våknet
Jeget mitt hadde rømt
og jeg var Majakovskij
Skyene fikk ikke plass i bh-en min
Jeg ropte: Maria

Jeg våknet
i et trehus
i Norge
Kroppen min verket på persisk
Brant av feber

16/16

Hodet har ladd geværet
Halsen har svelget klumpen
Poeten sier disse ordene
før hun dør i sitt eget dikt

Hysj! Vinden tyster på oss
Ikke fortell historier! Sønnen er på flukt
Gråten er samlet i demningen
Bombene ligger i svelget

Vi er lei køen til galgen
den koagulerte sorgen i blodet
Bekymring er alt vi har igjen
Voldsomhet er alt vi eier

Et folk rammet av jordskjelv: du
Et folk rammet av tørke: jeg
Et folk rammet av flom: du
Et liv i fare: jeg

Blodet koker i hjertet
Raseriet brenner i hodet
Vi er kledd i svart
Vi er begeret som renner over

Verden har lukket ørene, vi roper
i en brønn historien har gravd
I hjertene våre grodde håpets røtter
til noen røsket dem opp

Andpustne har vi gått oss vill
som en vei som møter mørket

Lysten til å dra eller bli er borte
Vi er en koffert midt i veien

Ikke la meg i stikken, blodsbror!
Hold meg i hånden, du, blods...

20/20

I dette diktet sover kvinnen tungt
I dette diktet sover mannen tungt
I dette diktet sover barnet tungt
Diktet uten egenskaper begynner

Ting som skal med:
duk og te skal nevnes
frokost skal inntas
penger til husleie og øvrige utgifter
skal telles med et halvt øye

Diktets umulige hendelser:
fødsel, selvmord, sex
forelskelse, voldtekt, død
kyss, lengsel, klager, fengsel
togreiser og sorg

Tanker som melder seg:
Livet suger
Andre tanker: Nei! Ingenting!
Følelser: Stortåa verker

Og så, da? Avslutt med:
Drømmene barnet har
Drømmene mannen har
Drømmene kvinnen ikke har

21/21

Fuglen ble avlivet, hodet kappet av, skrotten ribbet
den la seg sorgløst blant chili og hvitløk

Som et ord datt den oppi kjelen
som et dyr, umulig å tolke

Hadde hverken valg eller håp
vilje til å rømme eller evne til endring

Hverken sørgelige historier fra buret
eller glødende kjærlighet, som Attars Simurgh

Fuglen var ikke et symbol, bare seg selv:
en fugl i en kylling-og-ostesandwich

24/24

klikk-klikk sier lighteren
klikk-klikk sier lighteren
«holocaust» er gresk for «det som er fullstendig
brent»
et hellig brennoffer
klikk-klikk sier lighteren
noen sitter og stirrer ut i det fjerne
det går an å sitte stille og flytte seg
klikk-klikk sier lighteren
å trekke klokka tikk-takk fram og tilbake
å rømme fra den trange kroppen
å se nå og etter samtidig
å fikle med «fortiden» i skallen
klikk-klikk sier lighteren
klikk-klikk sier lighteren
en kjerre med lik ruller forbi
feit luft, teite fluer, lukta av svidd kjøtt
noen sitter og stirrer ut i det fjerne
noen bretter et brev og legger det i boka
går det ikke an å våkne som de hellige sju i Efesos
ved siden av den du vil
klikk-klikk sier lighteren
noen våkner og går på badet
klikk-klikk sier lighteren
noen hører ikke, kanskje sover noen fortsatt
håndfuller aske i skallen
klukk-klukk sier vannet og sangen i noens strupe
klikk-klikk sier lighteren
hvilke sår kan dikt sy nå?
pakkede kofferter ved døra, tanken på flukt

til et sted lenger borte i «framtiden»
til hukommelsen etter at den er vasket med syre
og mer syre
til sprettingen av et brev fullt av latter
klikk-klikk sier lighteren

27/27

Veien er svingete og svimmel
har mistet kursen og kofferten
har dratt sola ned i dalen
har slukt alle medpassasjerer
Jeg tenner en fyrstikk så vi alle ser
verden i et blekt skjær

Vi gustne, magre skygger
banket opp på denne jorda
glemt på alle måter
har mistet alle minner
Selv om vi puster
er vi døde på denne jorda

Vi bor i ondskapens hus
neglebitende, bleke
Blikket er tømt for håp
i hånda ligger blodige ører
Generasjonen som drar sin vei, som drar sin vei
generasjonen som ikke kommer noen vei

Som et flunkende nytt mirakel
må det komme en moderne helt
Eller en poet som åpner et vindu
for oss innerst i denne hulen.
Av blod og gørr må jorda føde
oss en ny jord

kvinne: flaksende, hakkespett, struts, høne, kråke
 kyllingvinger stekt sprø
 mann: gressende, gnagende, jaktende
 løve, geit, elefant, hund, esel, kamel, mus
 barn: svømmende, to flyndrer fulle av tårer
 bløt bleie, våt smekke
 et bur med vakker utsikt
 beskyttende sprinkelgjerde, to rom og bad
 kvinnen drømmer om å fly til varmere strøk for vinteren
 mannen piskes mens han bærer lasset langs veien
 løven brøler: «Når er middagen klar?»
 strutsen drømmer om stjalne kyss, en heit affære
 fisken stanger hodet i bollen
 spretter svimmel i håp om en sump
 elefanten minnes India
 høna tenker kaklende på skilsmisse
 musa knasker på uleste bøker
 i jakten på det riktige ordet: «død» eller «lyst»?
 hakkespetten banker på døra til et tomt hus
 stirrer og stirrer på den tente lampa ... på lampa
 stirrer på lampa stirrer på lampa
 fisken stanger ... hodet i bollen hodet i bollen hodet
 i bollen ... vet ikke at kulper finnes
 hodet i bollen ... spretter i håp om en sump
 ■
 ektesengen er blodig, mannen er såret
 kvinnen har kraftig mens, barnet blør neseblod

TARTALOM

1/1	5
5/5	6
6/6	8
10/10	10
13/13	12
15/15	13
16/16	15
20/20	17
21/21	18
24/24	19
27/27	21
28/28	22

CONTENTS

1/1	25
5/5	26
6/6	28
10/10	30
13/13	32
15/15	33
16/16	35
20/20	37
21/21	38
24/24	39
27/27	41
28/28	42

INNHOLD

1/1	45
5/5	46
6/6	48
10/10	50
13/13	52
15/15	53
16/16	55
20/20	57
21/21	58
24/24	59
27/27	61
28/28	62

Fateme Ekhtesari 1986-ban született Irán második legnagyobb városában, Meshedben. A Meshedi Egyetemen tanult szülészetet, majd Teheránba költözött, és MA tanulmányait a Tarbiat Moderes Egyetemen végezte. Ekhtesari, aki fiatal kora óta írt verseket és prózát, előbb Meshedben, majd a fővárosban vett részt Mehdi Muszavi írói műhelymunkájában. A gyógyszerész végzettségű, de hivatását tekintve költő Muszavi az irodalmi underground meghatározó figurájaként szervezett műhelyeket és felolvasóesteket. Ebben a szélsőségesen avantgárd környezetben a posztmodern gazal egy új nemzedék egyik fő kifejezési formájává vált. Ekhtesari hamarosan a gazal egyik vezető művelője lett. Ekhtesari Muszavival közösen szerkesztette az iráni hatóságok által 2008-ban betiltott irodalmi folyóiratot. Iránban töltött évei alatt három verseskötetet adott ki.

Iránban minden kiadványt szigorú cenzúrának vetnek alá, és ez alól Ekhtesari verseskötetei sem képeztek kivételt. A nők életének, a sexualitásnak, a hátrányos nemi megkülönböztetésnek és a családon belüli erőszaknak az ábrázolása kihallgatásokhoz és a könyvei elkobzásához és betiltásához vezetett. A rá jellemző leleményességgel és fékezhetetlen dacossággal azonban kijátszotta az első könyvének állami cenzúráját azzal, hogy az olyan sértőnek tartott szavakat, mint a „csók”, „szabadság”, „mell”, „meztelen”, ellipszisekkel (...) helyettesítette, és a megjelenés után kézzel kitöltötte, vagy az olvasók számára az interneten közzétette a hiányzó szavakat. Amikor a kulturális minisztérium cenzorai tudomást szereztek erről, az ellipsziseket is felvették a tiltott elemek listájára.

Fatemeh Ekhtesari épp egy göteborgi irodalmi fesztiválról tért haza 2013-ban, amikor letartóztatták az iráni biztonsági szolgálatok, és kemény kihallgatásoknak vetették alá. Megkínózták, és 38 napra magánzárkába zárták a hírhedt Evin börtönben. Otthonában házkutatást tartottak, laptopját, merevlemezeit és jegyzetfüzeteit elkobozták, és minden munkáját megsemmisítették, kivéve azokat, amelyeket online publikált vagy máshol tárolt. Ekhtesarit végül óvadék ellenében szabadon engedték, de a bírósági tárgyalásra várva a biztonsági szolgálatok folyamatosan megfigyelték és zaklatták, és megtiltották neki, hogy elhagyja az országot. 2015-ben 11,5 év börtönre és 99 korbácsütésre ítélték „az iráni kormány elleni bűncselekmények”, valamint „erkölcs-telen magatartás és istenkáromlás” miatt. Ellenzéki csoportok segítségével sikerült elmenekülnie Iránból, először Irakba, majd Törökországba.

Ekhtesari 2017-ben a menedéket nyújtó városok nemzetközi hálózatán (ICORN) keresztül védelmet kapott, és két évig a norvégiai Lillehammerben tartózkodott, mint a város vendégírója. A kezdeti rezidencia után Lillehammerben maradt, és nemzetközi karrierjét Norvégiából építette tovább.

Ekhtesari hamarosan a norvég irodalmi élet központi figurájává vált, erőteljes költői felolvasásaival és a hagyományos perzsa költészeti formák modern tartalommal való újszerű ötvözésével szerezve hírnevet magának. A különböző ritmikák és metrikus formák használata egyfajta determinisztikus kététségbeesést és az identitás lázadó feltárását közvetíti munkáiban. Versei változatos formájúak, de mind-

egyikre jellemző az érzelmi intenzitás, az intellektuális kíváncsiság és a nyelvi játékoság. Gyakran azt próbálják leírni, hogyan esünk mi, emberek a család, a társadalom, a saját érzéseink és a saját testünk csapdájába. Ahogy a norvég kritikus, Ingunn Økland írta Ekhtesari legújabb, *She is not a Woman* című könyvéről: „Fatemeh Ekhtesari költészetében a »nemtelenített« test kitörő és lenyűgöző módon válik politikaivá. A *She is not a woman* egy haját levágó nőre emlékeztet.”

Fatemeh Ekhtesari was born in Iran's second largest city, Mashhad, in 1986. She studied midwifery at Mashhad University before moving to Teheran to do her MA at Tarbiat Moderes University. Having written poems and prose from an early age, Ekhtesari joined Mehdi Mousavi's writing workshops first in Mashhad and later in the capital. Mousavi, a pharmacist by training and a poet by calling, ran a series of influential workshops and reading sessions in the literary underground. In this fiercely avant-gardist environment, the post-modern ghazal was cultivated as one of the main expressions of a new generation. Ekhtesari soon grew to be one of its leading practitioners. Together with Mousavi, Ekhtesari edited the literary magazine *It was just tomorrow* until it was banned by Iranian authorities in 2008. All publications in Iran being subject to rigorous censorship, Ekhtesari's poetry books were no exception. Her portrayal of women's lives, sexuality, gender discrimination, and domestic violence led to interrogations, confiscations, and bans on her books. With characteristic ingenuity and indomitable defiance, she circumvented the state's censorship of her first book by substituting words considered offensive like 'kiss,' 'freedom,' 'breast,' 'naked' with ellipses (...), and filling them in by hand after publication, or posting the missing words online for readers to fill in. When the censors at the Ministry of culture found out, ellipses were added to their list of forbidden features ...

After returning from a literary festival in Gothenburg, Sweden in 2013, Fatemeh Ekhtesari was arrested

by the Iranian security services and subjected to severe interrogations, including torture and 38 days in solitary confinement in the infamous Evin prison. Her home was raided, and her laptop, hard disks and notebooks were confiscated, obliterating all her work save that which had been published online or stored externally. Ekhtesari was eventually released on bail but suffered steady surveillance and harassment by the security services whilst awaiting trial and was forbidden to leave the country. In 2015 she was sentenced to 11,5 years in prison and 99 lashes for “crimes against the Iranian government” and “immoral behaviour and blasphemy”. With help of opposition groups, she managed to escape Iran, firstly to Iraq, and later to Turkey.

In 2017 Ekhtesari was given protection through International Cities of Refuge Network (ICORN) and took up residency in Lillehammer, Norway, as the town’s guest writer for two years. After the initial residency, she stayed on in Lillehammer and developed her international career with Norway as her base.

Ekhtesari has rapidly become a central figure on the Norwegian literary scene, gaining a reputation for her powerful poetry readings and novel mix of traditional Persian poetry forms with modern content. Her use of rhythm and metrical forms convey a determinist desperation, and rebellious explorations of identity. The poems are varied in form, but all marked by emotional intensity, intellectual curiosity, and linguistic playfulness, often attempting

to describe how we humans are trapped by family, society, our own feelings, and our own bodies. As the Norwegian critic Ingunn Økland wrote about Ekhtesari’s latest book, *She is not woman*: “In Fatemeh Ekhtesari’s poetry, the ‘de-sexed’ body becomes political in an eruptive and impressive way. She is not woman reminds me of a woman cutting off her hair.”

SOCIETY OF HUNGARIAN AUTHORS

The Society was established in 1997 to promote contemporary literature and democratic cultural policies. Its almost 400 members include some of the internationally most acclaimed Hungarian writers as well as cultural journalists and cultural managers from across Hungary, and also writers and critics of the Hungarian minorities and diasporas, along with international translators and scholars of Hungarian literature.

It organizes readings, conferences, festivals and other cultural events within and beyond the borders of Hungary. It has collaborated with a long list of Hungarian and international organizations.

The annual Festival: Since 2004 each year Szépírók Társasága has organised a two day event of readings, talks, debates, exhibitions, screenings, and music focusing on a single topic. Previous topics included Transition and Translation; Crisis, Poverty and Solidarity; Children and Youth Literature; Neighbourhood and Freedom; Minority Perspectives; Women in Literature.

VERSOPOLIS

Where poetry lives

Versopolis Platform

Versopolis was founded in 2014 as a European poetry platform that builds novel opportunities for emerging European poets. It envisages continuation of cooperation and growth, given that it was selected from two open calls within the Support for European Platforms initiative by Creative Europe.

Versopolis creates new possibilities for emerging European poets, fostering their growth and the circulation of their works. Poets can effortlessly transcend national boundaries and benefit from a strong platform to start their careers and amplify their voices. It is like an agency for up-and-coming poets. It provides substantial support for poets, including financial and organizational support.

Versopolis provides translations of poetry into different European languages and publishes them in a variety of formats, such as e-books, printed booklets, online articles and the Versopolis poetry database. In addition, it supports poet mobility by organizing a number of guest appearances at different European literary festivals. This facilitates opportunities for networking with respected stakeholders – festivals, literature organizations and other poets – around the world.

The title of a Versopolis poet is highly desired in the European literary community.

By the end of 2022, we offered opportunities to 381 European poets from 47 countries, writing in 42 languages. By the end of 2025, that number will rise to 585!

By the same year, Versopolis will have 36 festivals under its wing, which will make it the largest poetry platform in the world.

Versopolis Initiatives

In 2020 and 2021, as a reaction to the Covid-19 pandemic, Versopolis developed a digital gathering called the *Festival of Hope*. With over 100 partners from all across the globe, from China to North America, it became a very successful endeavor. In 2022, this resulted in the global initiative *Brave New Literatures*, which served as a laboratory for new literary directions, embracing new media, AI and other cutting-edge technologies in the field of literature and poetry.

In 2023, these efforts culminated in the creation of *Poetry Expo*, the first digital fair dedicated to poetry, human creativity and literature. *The Expo* reached as many as 142,000 poetry lovers from all over the world.

© Magyar fordítás / Translations into Hungarian:

Veress Kata

© Angol fordítás / Translations into English:

Mohammad M. Izadi, Johanne Fronth-Nygren,
Matthew Rana, and Fatemeh Ekhtesari

Felelős kiadó / Responsible publisher:

A Szépirodák Társasága elnöke

Grafikai tervezés / Graphic design: Varga Gábor Farkas

Nyomda / Print: Alto Nyomda Kft.

ISBN 978-615-6750-03-7

www.szepiroktarsasaga.hu

www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

